

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ
КРАДЦИ НА ЧЕРЕШИ

chitanka.info

Зрееха черешите и ние отивахме да берем череша от двора на Железничаря.

Беше се стъмнило, имаше звезди, но луна нямаше, кой знае къде ходи луната понякога — по цяла нощ я няма. Гурко закъсна както винаги и трябваше да го чакаме половин час. Сигурно техните го бяха хванали да помага в работилницата и сега рендосваше някоя дъска.

— За три дни баща му прави един кошер — каза Тони. — С отворчета, с площадки за кацане и всичко. На четвъртия ден го боядисва и е готов.

— Гурко разправяше, че баща му можел да направи един кошер за шест часа — забелязах аз. — Като половин час не работи, защото обядва.

— Може, ама друг път! — убедено каза Тони. — Като може, защо не ги прави?

— Ще им се подбие цената! — обясних му аз. — Друго е, като кажеш, че си се блъскал пет дни да го правиш. Ще му вземеш повече.

— Може и да си прав — съгласи се Тони. — Баща му ги разбира тези работи повече от нас.

На улицата беше тъмно и топло, само пред бръснарницата на Кольо Бръснаря слабо светеше уличната лампа. Останалите лампи изобщо ги нямаше — отдавна им бяхме видели сметката с прашките.

Щяхме да счупим и тази, но досега все ѝ се разминаваше — тъкмо се сетим за нея и ни се случи някоя по-важна работа. Както сега например — да береш череша е сто пъти по-интересно, отколкото да чупиш лампа, въпреки че един ден и това щеше да стане.

Всъщност, откакто бяхме задигнали големия салам, който се оказа пълен с талаш, ние се зарекохме да не правим вече подобни неща.

Но черешите бяха нещо съвсем друго. Първо, те бяха на нашата улица, тук растяха и зрееха и това ни даваше право над тях. Ако не ги оберем ние, ще ги оберат децата от улица „Цветна“, като при това изпотъпкат всичко в двора. Освен това с черешите работата е ясна, знаеш, че не са от талаш, знаеш откъде да минеш, за да ги обереш, знаеш кога са най-вкусни...

С черешите всичко е просто.

От горния край на улицата се чу изсвирване и след малко пристигна Гурко, като пхтеше и шумно издишаше.

— Стига с тези кошери бе! — каза му Тони. — Чорба ли ще правите с тях? Досега сте направили един милион кошери. Да не мислиш, че в България има един милион пчели?

— Може и да има! — обадох се аз. — Не се знае!

— Да, ти си ги броил! — ядоса се Тони. — Една по една, със сметалото!...

— Няма кошер! — каза тържествено Гурко. — Има една друга работа!!!...

— Каква работа? — запитахме почти едновременно с Тони.

— Като стане готова, ще я видите — отговори уклончиво Гурко. — Още не е готова!

— И това ми било приятел! — каза Тони. — Ние го чакаме тука половин час, а той мрънка и не ще да каже на приятелите си какво правят в работилницата.

— Приятел и половина! — обадох се и аз.

Гурко се почеса по главата, погледна ни, за да види дали говорим сериозно, и после каза:

— Добре де, добре де, ще ви кажа. Правим *колесница*.

— Какво? — запитахме ние, недоумявайки.

— Колесница! — отговори Гурко. — Не знаете ли какво е колесница?

— Ти да не си пиян бе? — запита със съмнение Тони. — Чуваш ли се какво приказваш?

— Не съм! — каза Гурко. — Защо?

— Какво ще ги правите тези колесници? Кошерите ми е ясно за какво са, ама колесниците? Да не вземе някой да ходи на работа с колесница. Нали хората ще се скъсат от смях.

— Ще ги пуснат по линията на трамвая — добавих аз. — И на тях ще се возят само с карти.

— Много ви разбира главата от колесници — каза Гурко.

— А ти, като разбираш, кажи, за какво я правите тази колесница? До Банкя ли ще ходите с нея?

— Правиме я за музея! — каза пренебрежително Гурко. — Някога е имало такава и сега ние я правим същата. По чертеж.

Ние се ядосахме, че Гурко говори като професор, и го попитахме:

— И ще ходим ли сега за череша, или няма?

— Как няма — каза Гурко. — Нали за това сме се събрали.

— Да тръгваме тогава — казах аз, — че стана вече късно.

Влязохме в двора на Тони и оттам започнахме да се прехвърляме през оградите. Бяхме вече стигнали до двора на Железничаря, когато Тони, който вървеше отпред, изруга и спря.

— Какво стана? — прошепна Гурко. — В коприва ли се опари?

— Заковали са дъската! — шепнешком отговори Тони. — Нали я бяхме отковали по-рано и имаше дупка.

— Аман от тези бакали — казах аз. — Заковали са я, да не би случайно да им избягат кокошките. Страшни скръндзи са.

Бакалите наистина бяха скръндзи, въпреки че някога имаха бакалница и крадяха на поразия. На тях все им бягаха кокошките и те ги търсеха по дворовете на цялата улица, като постоянно се припознаваха и разправяха за всяка втора кокошка, че била тяхната. И сега бяха заковали дъската, която ние отковахме преди два дни, за да можем да влезем в двора на Железничаря.

— Няма как — прошепна Тони. — Ще трябва да се прехвърляме през оградата.

Ние се прехвърлихме в двора на Железничаря. Скочихме в някакви бодливи храсти, одраскахме се, но си мълчахме, защото ако някой иска да не се драска и да не скача от оградите, отива и си купува череша от пазара.

След това изпълязахме от храстите, спряхме и се огледахме. В тъмното светеше прозорецът на спалнята. След малко светлината угасна и светна прозорецът на кухнята. Виждаше се жената на Железничаря, която стоеше с гръб към прозореца и си оправяше косата. Тя имаше дълга руса коса, никога не я къдреше и когато слънцето грееше върху нея, косата блестеше като слюда.

Тя дълго си оправяше косата, после се махна от прозореца, но светлината не угасна. Трябваше да почакаме, докато си легне, иначе можеше да ни види. Пропълязахме назад в храстите и легнахме там.

В двора беше тъмно и топло, миришеше на божури и люляк. Звездите се бяха отдалечили в небето, а ние си приказвахме шепнешком за Железничаря.

— Той е добре — каза Гурко. — Има си униформа, има си свободни билети и пътува където му хрумне.

— Това му е хубавото — каза и Тони. — Ако иска, пътува за Варна, ако иска — за Пловдив, ако иска, може да пътува и за Бургас. Седи си в купето, а срещу него летят гари, къщи, ниви. Това е живот.

— Живот е — съгласих се аз. — По цели седмици пътуваш, разкарваш се насам-натам, сега си в един град, след три часа си в друг, а вечерта си в съвсем нов град. Колко работи виждаш — друг не може да ги види за една година. Ние сега седим в този двор, а човекът си пътува някъде, кой го знае къде...

— И аз веднъж пътувах до Перник — каза Гурко. — Спирахме на петдесет и две гари.

— До Перник е близо и няма петдесет и две гари — забеляза Тони. — Ами знаеш ли, че сега Железничаря може би пътува за Русе. Ходил ли си в Русе?

— Не съм! — със съжаление отвърна Гурко.

— Чак на Дунава е! — каза му Тони. — Цяла нощ се пътува и на сутринта си там.

Гурко си отвори устата, за да каже нещо, но не можа, защото в това време вратата откъм улицата се отвори и в двора влезе човек. Той се запъти към къщата.

— Железничаря! — прошепна Тони. — Сега я оплескахме!...

— Да офейкаме, докато е време! — предложи Гурко. — Железничаря обича да седи в двора. Като излезе и ще ни види.

Ние се заоглеждахме, но разбихме, че най-много един ще успее да се прехвърли през оградата, а останалите Железничаря ще пипне.

— Да почакаме, докато влезе вътре, и после да се измъкнем през вратата — казах аз.

Така и направихме. Притаихме се в храстите и гледахме кога Железничаря ще си влезе, та да офейкаме.

Но той стигна до вратата и не влезе вътре, ами спря и почука. Вратата се отвори веднага и на прага се показа жената с русите коси. Тя хвана човека за ръцете. Светлината падаше върху тях и ние видяхме, че този човек не беше Железничаря. Жената го притегли към себе си, те влязоха вътре и вратата се затвори.

Ние мълчахме. Звездите бяха отишли далече на небето, в двора миришеше на божури и на люляк. На десет крачки от нас бяха узрелите череша.

— Не беше Железничаря! — каза Гурко замислено.

— Разбира се, че не беше! — тихо каза Тони. — Беше друг!

— Сега Железничаря може би пътува за Русе — казах аз. — Цяла нощ.

Прозорците на кухнята угаснаха и след секунда светна в спалнята. Прощумя вятър в храстите над нас и далече някъде изсвири влак.

— Ще ѝ строша прозорците! — каза Тони. — На сол ще ги направя! Още сега!

— Прозорците са и на Железничаря! — напомних аз.

— Тогава да изпочупим розите и цветята в градината — предложи Гурко. — Да изпотъпкаме всичко!!!...

— Цветята също са и на Железничаря — каза Тони. — Той обича да седи в градината.

Млъкнахме безпомощни и сърдити. На десет крачки от нас бяха узрелите череши. Миришеше на цветя и на вятър, който идва отдалече и носи аромата на всички места, откъдето е минал.

Прозорците на спалнята угаснаха.

В тъмната нощ стояхме ние, трима крадци на череши, звездите бяха безкрайно далече от нас, бяхме гневни и безпомощни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.